

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bonis Operibus Docto. Martini Lutheri Liber

Luther, Martin

Vuittemberge, 1521

VD16 L 7151

Quarto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33333

inde non comedes, quod non frum bonum videntes eo non fruimur. De quo etiam Ecclesiastes dicit, Hoc magnū est malū, vbi deus cuiusdam diuitias largitur, quib⁹ eum non permittit vti. Sic videmus innumerabiliter multas missas, ignari tamen interea testamentum ne sit an vero quidpiam aliud, perinde ac si sit cōmune bonum opus per se. O deus quā prorsus excecā sum⁹. Vbi autem id ipsum bene predicatur, sic necessario vt diligenter audiant, excipiant, seruetur, sepe illius fiat mētio, & ita fides cōfirmetur contra omnes tentationes peccatorum, p̄teritorum, p̄sentium, futurorum. Ecce hęc est vnica ceremonia, vnica exercitatio, a Christo instituta, in qua debeamus congregari, cōuenire, exerceri, & concordēs agere. Quam tamen non vt reliquas ceremonias reliquit nudas esse ceremonias. Sed imposuit in eā sup̄ excellenter opiparum thesaurum, omnibus tradendum & dandum quicumq; in hoc testamentum crediderint. Huiusmodi sermone p̄dicandus esset peccator, vt de peccatis suis contritus, accenderetur desiderio huius thesauri. Ergo magnum necessesse est esse peccatam eorum qui Euangelium non audiunt, & qui eiusmodi thesauros & conuulsiū opulentum ad quod vocantur cōtemptant. Verū multo maius peccatū est, non predicare Euangelium, & tantum populorū Euangelij audiendi cupidissimorum permittere perire, q̄uis tam seueriter p̄cipiente Christo Euangelium & hoc testamentum predicare, vt etiā missam noluerit fieri nisi simul & Euangelium p̄dicaretur. Sicut ipse dixit. Quocumq; feceritis in mei memoriam facietis. Quare abominabile est nostris temporibus esse Episcopum, pastorem siue parochiū, & cōsecratorē siue predicatorem. Nemo enī amplius hoc nouit testamentū, taceo vt sint qui id p̄dicent. Cum tamen hoc summum & vnicū eorū sit & officiū & debitū. Quā difficile igitur reddent rationem pro tot animabus, defectu talium sermonum necessario pereuntibus.

Q VARTO.

Quid oratio
& quomodo
orandū.

¶ Orandū est, nō vt sit, numerādo multa folia, & baccas, sed p̄sentes aliquot calamitates in manus sumere, easq; toto tractare desiderio, & in his fidem & fiduciam erga deum sic exercere, vt non dubitemus fore vt exaudiamur a deo. Sic S. Bernardus suos fratres docebat, dicens. Charissimi fratres, orationes vestras ne contempnatis. Vere enī vobis dico, priusquam verba perficiatis, orationem vestrā in coelis inscriptam esse. Etorū vnū certe vobis de deo psuadete, hoc est, vel futurū vt oratio vestra adiuu

pleatur, vel si non impleatur, vobis non fuisse futurū vtile si impleta esset. Sic est oratio singularis exercitatio fidei, certo orationē deo ita acceptā faciētis, vt vel certo impleatur, vel melius petito vicissim nobis deur. Ita & S. Iacobus dixit. Si quis vestrū indiget sapientia postulet a deo, qui dat oībus affluenter, & non immeret sperat & dabitur ei. Postulet autē in fide nihil hestitās. Qui em hestitat similis est fluctui maris qui a vento mouet & circūferur. Non ergo estime homo ille q̄ accipiat aliquid a dño. Nonne hæc clara est sententia, aperte vt promittēs, ita negās non confidētē nihil consequi, neq; quod petit, neq; melius. Ad quā fidem excitandā Christus Marci. ii. ipse dixit. Dico vobis, omnia quecunq; orātes petitis, credite, quia accipietis, & eueniēt vobis. Et Lucē. ii. Petite & dabitur vobis, querite & inuenietis, pulsate & aperietur vobis. Omnis em qui petit accipit, qui querit inuenit, & pulsanti aperietur. Quis autē ex vobis panem petit panem, nunquid lapidē dabit illi? aut piscem, nunquid pro pisce serpētem dabit illi? Aut si petierit ouē, nunquid porriget illi scorpionem? Si ergo vos cum sitis mali nostris bona dare filijs vestris, quāto magis pater vester cœlestis de cœlo dabit sp̄ritū bonum petentibus ser?

Fides orationis anima & vita.

QVINTO.

¶ Quis ita durus, ita saxeus est, quē non tam potētia & efficacia verba mouerint, cū oīni fiducia hilarit & libētē orandit? Sed quā multas orationes necesse esset reformari, si recte orandū sit? Nūc quidē oīnia & tēpla & monasteria referta & plena sunt orationib. & cāticis. Sed quomō sit vt parū id nascatur bonę ferugis & commodi, imo vt indies peius agat? Nihil aliud causę est, quam q̄d S. Iacobus ostendit, dicens. Petitis & non accipitis, eo q̄d male petatis. Nā si hæc fiducia & fides orationi desit, oratio ē mortua, & nihil aliud profus quā grauis labor & fatigatio, pro qua si quid tribuitur, nihil tamen est aliud nisi temporale commodū, sine oīnibus bonis & auxilijs animarū. Imo grādia incōmoda & execrationes animarū. In quibus procedunt, ore multū demurmurātes, nihil respiciētēs id ne cōsequātur siue cupiāt, siue cōfidāt. Et ita permanēt in eiusmodi incredulitate peruecaces, vt in pessima consuetudine, contra vsū fidei, & naturam orationis. Ex quo sequitur, vere orantem nunq̄ dubitare, suam orationem certo esse acceptam & exauditam, etiam si idipsum non impetret quod orauerit. Nam deo proponenda est calāmitas in oratione, non tamen modum, mensuram, rationem.

Promissiones excitent nos ad orandum.